

נקי בשם משוגע, וכמ"ש מדוע בא המשוגע הזה, דהנה בעת התגלות הנבואה הי' צ"ל בהפשטת הגשמי'. והיינו הפשטת השכל והמדות ולחיות בבחינת ביטול שלמעלה מטו"ד, דוהו ג"כ ענין הפשטת הלבושים בעת הנבואה, וכמ"ש בשאל ויפשט גם הוא את, בגדיו ויתנבא, דהלבושים הם כאים מצד חטא עה"ד נחחדם ענין כתיב ויהיו שניהם ערומים כו' ולא יתבוששו, וע"י חטא עה"ד נחחדם ענין הלבושים, וידוע דעיקר החטא הוא ההרגש המעורב בטו"ד, שוהו ג"כ ענין הלבושים, עירומים הם שנתחדש בהם ההרגש המעורב בטו"ד, והיינו בעת הנבואה ההרגש המעורב בטו"ד, ובשרשו הוא הרגש השכל והמדות, ולכן בעת הנבואה הי' צ"ל הפשטת הלבושים שהו"ע הפשטת ההרגש דשכל ויסודות, והיינו לחיות בבחינת ביטול הכחות והחושים, וכמבואר ברמב"ם בהלכות יסודות, מיטדי הדת לידע שהאל ית' מנבא בנ"א, והנבואה חלה על חכם וגביור המתגבר על יצרו, ואין יצרו מתגבר עליו בשום דבר, וכמבואר שם בארוכה, ולכן נקי בחינה זו שטות, שוהו הטו"י למעלה מן הדעת וההשגה, ולחיות שהעבודה במשכן ומקדש הוא לאהפכא חשוכא לנהורא דחושך עצמו יאיר, והיינו דמהשטות דלעו"ז יהי' בבחינת שטות דקדושה, לכן הי' המשכן מעצי שטים דוקא, והיינו הלמעלה מן הדעת המתברר ונעשה מן הלמטה מן הדעת, והוה ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם בתוך כאו"א, וזה בא ע"י עבודת האדם בעבודת הכירוריים שלו, שפועל לאהפכא חשוכא לנהורא, והיינו להפוך את הלמטה מן הדעת דעולם (פון וועלט), שיהי' מזה למעלה מן הדעת, דישנם ככה דברים כאדם שהוא נוהג ועושה כו' וויילע אויז טוט וועלט, והדברים האלה הם כמו חוק שבלתי מוזיזים אותו ממקומו לפי דכן הוא הנהגת העולם, וכמו בכמה עניני גימוס והדומה כו', הנה את זה צריכים להפכו אל הלמעלה מן הדעת בעבודה, וכמו ע"מ זמני האכילה זמני השינה, הנה מצד הרגש העולם הם קבועים בעתים וזמנים, וגם כשצריך להתעסק במו"מ ומ"מ הנה זמנים האלו ע"פ הרוב בלתי נזיזים ובלתי נידחים כלל ועיקר, וזמני הקביעות של תורה ותפלה הם נדחים ואין להם קבע, ויש שהם נדחים ח"ו לגמרי, הנה האדם אשר נותן איזה חשבון לפשטו, האם יש אוהו חכמה בהנהגה כו', דמי הוא יהודע עתו וזמנו, וכדאייתא במד"ר אין אדם שליט לומר המתנינו לי עד שאעשה חשבונותי ועד שאצאה לביתי כו' ואין יתן כל נפשו על דבר שאין בו ממש כלל, ועל העיקר מה שהיתה הכוונה כיריית נשמתו למטה הוא שוכח לגמרי, והוא רק מצד הרוח שטות שמכסה על תאמתו, הנה זאת תהי' עבודתו להפוך שטות זו דעולם, ויעמוד על נפשו ויקבע לו עתים לתורה, ואז הנה ושכנתי בתוכם, שיאיר לו גילוי אלקי בנפשו, וזהו כד אתכפיא סט"א, שע"י שפועל להפוך את השטות דנה"ב און דעם קאָד פון וועלט אל הקדושה בקיום התורה והמצות, או אסתלק יקרא דקוב"ה ככלוהו עלמין, שמאיר ומתגלה אור הסוכב כל עלמין.

קיצור. יבאר שטות והטי' למעלה מטעם ודעת דקדושה, וכמו הפשטת הרגש השכל והמדות בעת הנבואה, המשכן מעצי שטים, אתהפכא דשטות דלעו"ז לשטות דקדושה, וע"ז בעבודת כאו"א.

בהפשטת הגשמי' : תניא קו"א דיה' להבין מ"ש בפני"ח בשם ר"מ פ' משפטים. וראה ח"ב קטז, ב. — ועייגי"כ טוש"ע או"ח סצ"ח. שורע רבנו שם והלי' ח"ת פ"ד ס"ה.
 אח: בכתוב (שי"א יט, כד) לימא חבת, "את", אבל כפנים הוא בנכ"ק דתרי"ח, משא"כ בומיעין (מאמר כו פרק א').

לעצם ההתקשרות, היינו בכללות ההתקשרות שהם עצם הנשמה ועצם הנפש, וע"ז דכתי' כי עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלקיכם, דאליקים פי' אלקה שלכם, והיינו האלקות שבנשמה, וענינים אלו ה"ה נוגעים בכללות ההתקשרות, וידוע דעל עצם הנשמה הרי אין שום דבר המעלים ומסתיר, ולזאת כאשר בא איזה דבר הנוגע בכללות התקשרות נפשו, שיכול להיות נפד ע"י מאלקות ח"ו וכנ"ל דאיש ישראל אינו רוצה בשום אופן ואינו יכול ח"ו להפוך מאלקות ולכן נרגש אצלו דבר זה, אבל בשאר עבירות ח"ו שאינם בכרת ה"ה נימין פרטים, ולכן אינם נרגשים אצלו כ"כ, והגם דבעברו על אחת ממצות הוי' אשר צוה לעשותו ואינו עושה, או שעושה אחת ממצות הוי' אשר צוה הוי' לבלתי לעשותו, הרי ע"י נפסק הנימא פרטי(ד)רברפט זה ה"ה כל העצמות של הפרט הזה, ועוד יותר שפועל חלישות בכללות החבל, ובכ"ז הנה להיותם רק נימין פרטים הרי אינו נרגש אצלו כ"כ, והיינו שבוה הנה המדות דנה"ב מעלימים ומסתירים על המדות דנה"א, והיינו שאינו נרגש אצלו האור והחיות האלקי, והוה הסיבה שבא לידי עבירה ר"ל, והיינו הרוח שטות דסט"א שמכסה ומעלים על אור האמת, שאינו נרגש אצלו האור האלקי, וכת הנה יורד ר"ל מדחי אל דחי עד שבא לעשות דבר איסור ר"ל והוא מצד הרוח שטות כנ"ל.

קיצור. ימשך דרוח שטות מכסה רק על מדות דנה"א ולא על עצמותה ועצם ההתקשרות.

(ה) **והנה** כשם שיש הטי' למטה מן הדעת שהוא נקי בשם שטות דקליפה, הנה כמ"כ ישנו הטי' למעלה מן הדעת, והוא שטות דקדושה. והענין הוא דהנה ארו"ל (כתובות יז ע"א) אמרו עליו על ר' יהודא כר' אלעאי שהי' נוטל בד של הדס ומרקד לפני הכלה וכי' רב שמואל בר רב יצחק מרקד אתלת (שלוש בדין, זרק אחת ומקבל אחת, רש"י), א"ר זירא קא מכסיף לן סבא (שמולול בכבוד ח"ח ונוהג קלות ראש בעצמו, רש"י), כי נח נפשי' אפטיק עמודא דנורא בין דידי' לכולא עלמא וכי', א"ר זירא אהני לי' שוטי' לסבא (שוט של הדס שהי' מרקד בו, רש"י) ואמרי לי' שטותי' לסבא (שהי' מתנהג כשוטה רש"י), ואמרי לה שיטתי' לסבא (שיטתו ומנהגו, רש"י), דשטות זו ה"ה למעלה מן הדעת, שהוה מדרגה גבוה ונפלאה במאד מאד, דאיש ואשה הרי זכו הרי שכנה שרוי' ביניהם, דאיש הוא אש י' ואשה הוא אש ה', וכאשר זכו או ה"ה י"ה כו', (ובא בגילוי בנין עדי עד כו'), א"כ ה"ז מדרגה גבוה, לכן בשביל זה זכה לגילויים נעלים ביותר דאפטיק עמודא דנורא כו', שוהו בחינת גילוי אור בנילוי ממש כו', וביאור הענין הוא דהנה אוא"ס הרי לית מח' תפיסת בני כלל, והוה למעלה מגדר השגה, דכל השגה הנה גם היותה נעלי' הרי הוא בגדר השגה עכ"פ, אבל מה שאינו בגדר השגה הרי א"א שיתופס בהשגה כלל, וכדאייתא בסש"ב פ"י"ח ולבני הקב"ה שהוה למעלה מן השכל והדעת ולית מחשבה תפיסת בני' כלל הכל כפתיים אצלו יתברך כדכתיב ואני בער ולא אדע בהמות הייתי עמך ואני תמיד עמך וגו' כלומר שבוה שאני בער ובהמות אני תמיד עמך, דככדי להגיע לעצמותו ית' הוא ע"י ביטול הרצון שלמעלה מטעם ודעתו, ולכן נקי בחינה ומדרגה זו בשם שטות, והוה ג"כ מה שהנביא

ירוד : ראה תניא פ"ט. קונטרס העבודה פ"ה.